

KİMLE SENDİKAL BİRLİK?

Aydınlık, Dergisi, 12 Haziran 2005

Yıldırım Koç

Herkesin sevdiği insanlardan korkarım. Eğer belirli bir alanda yazıyor ve konuşuyorsanız, sizi herkesin sevmesi mümkün değildir. Herkes sizi seviyorsa, sizde bir sorun var demektir. Böyleseniz, ya konuşuyorsunuz ve yazıyorsunuz ama hiçbirşey söylemiyorsunuz, ya da başka kaygılarla herkesin nabzına göre şerbet veriyorsunuz. Hiçbir zaman herkesin sevdiği biri olmak istemedim. O nedenle de, bildiğimi zannettiğim konularda kavga çıkarttım. İnsan ilişkilerinde kavgacı biri değilim; ancak düşünce alanında birçok konuda katı olunması gerektiğini düşünüyorum.

Sendikal politikalar konusunda bazı kişilerin sık sık gündeme getirdikleri ve herkesin beğenisini ve onayını alan bir konu, “sendikal birlik”tir. Bugüne kadar herhalde sayısı yüzleri bulan açık oturuma, sayısı binleri bulan sendika eğitimine katıldım. “Sorunların çözümü için sendikal birlik şart” diyenler hep onaylandı ve alkışlandı. Geçen hafta katıldığım bir toplantıda da aynı olayla karşılaştım.

Ben aynı kanıda değilim. Sendikal birliğin hem mümkün olmadığını düşünüyorum, hem de bir sendikal politika olarak doğru olmadığını.

“Sendikal birlik” denince akla gelen ilk soru, “hangi programla?”dır. Sizin programınızın temel ilkeleri konusunda bir anlaşma yoksa, birlik nasıl oluşacak?

Daha somut konuşayım.

Bence bugün Türkiye işçi sınıfı ve sendikacılık hareketinin çalışma yaşamında karşılaştığı sorunların temelinde emperyalist sömürü yatıyor. Ücretler-aylıklar ve yan ödemeler, iş güvencesi, çalışma sürelerinin uzunluğu ve düzenlenmesi, işçi sağlığı – iş güvenliği, işyerinde söz hakkı, sosyal güvenlik (sağlık hizmetleri, emeklilik, işsizlik ödeneği, v.b.) gibi alanlarda yaşadığımız sorunların çözümü için atılması gereken ilk adım, anti-emperyalist bir tutum takınmaktır. Emperyalizm soyut değildir. ABD emperyalizmi ve devletleşme sürecindeki Avrupa Birliği emperyalizmi, çeşitli araçları kullanarak politikalarını uygulamaktadır. IMF, Dünya Bankası, OECD, Soros, v.b. bu araçlar arasındadır.

İşçi ve kamu çalışanı sendikalarının büyük bir bölümü, günlük çıkarlar için mücadele ederken ister istemez IMF karşıtı ve emperyalizm karşıtı bir çizgide birleşiyor. Ancak bu sendikalarda, esas kaygı ve amaçları işçi sınıfı değil de, bölücülük ve ümmetçilik olanlar var. Bu kişiler açısından sendika, bölücü ve ümmetçi amaçlar için kullanılacak bir araçtır. Onların “işçi sınıfı” diye bir dertleri yoktur. Ayrıca, savundukları görüşler emperyalizmle tam bir uyum içindedir. Bugün Türkiye’de etnik kimliği ve ümmetçiliği öne çıkaranlar, işçi sınıfını parçalamakta ve emperyalizmin Türkiye’ye yönelik saldırısında onun yardımcısı olmaktadır.

Bunlarla nasıl birlik olacaksınız? Bunlarla belirli somut olaylarda işbirlikleri yapılabilir. Duran saatin günde iki kez zamanı doğru göstermesi gibi, bu eğilimdeki kişilerle programınızın kesiştiği durumlar olabilir. O zaman işbirliği yaparsınız. Ancak nasıl birlik olacaksınız? Niçin birlik olacaksınız? Emperyalizmin saldırdığı koşullarda, Türkiye Cumhuriyeti’ne “vatanım,” bağımsızlığımızın ve ulusal egemenliği sembolü Türk bayrağına da “bayrağım” diyemeyen bir bölücüyle veya ümmetçiyle nasıl aynı örgütte “barış içinde birlikte yaşayacaksınız?” Dikkat edin, bu durumdakilerin bir bölümü Türkiye’den söz ederken, “ülkemiz” veya “bu ülke” veya “Türkiye” demeyi yeğliyor. Ağızlarından “vatan” sözcüğü bile çıkmıyor.

İşçi sınıfını ve/veya Türkiye’yi hareket noktası alanlar, bugün farklı ittifak politikaları benimseler ve savunsalar bile, yarın mutlaka bir araya gelirler. Bunların “sendikal birliği” doğrudur ve mümkündür. Ancak emperyalizmin maşası bölücülüğü ve ümmetçiliği hareket noktası alanlarla “sendikal birlik” peşinde koşmak, işçi sınıfının da, Türkiye’nin de çıkarlarına temelden aykırıdır. Bu nedenle, ben “sendikal birlik”ten, herkesin bir çatı altında toplanmasından yana değilim.